

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jana Kašpara ve věci žalobce: **Mgr. R.S.**, zast. JUDr. Janem Žákem, advokátem, sídlem Praha 2, Anny Letenské 34/7, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.3.2010, č.j. MHMP/203060/2010, OMK/1047/2010,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 12.3.2010, č.j. MHMP/203060/2010, OMK/1047/2010, a rozhodnutí Úřadu městské části Praha 10 ze dne 20.1.2010, č.j. P10-005138/2010, se zrušují.
- II. Úřadu městské části Praha 10 se nařizuje poskytnout žalobci do 25 dnů od právní moci tohoto rozsudku informaci obsahující jména a příjmení členů zastupitelstva, Rady městské části Praha 10, zaměstnanců Úřadu městské části Praha 10 a manželů/manželek všech těchto osob, kteří uzavřeli s městskou částí Praha 10 úplatnou nebo bezúplatnou smlouvu o převodu bytu nebo smlouvu o smlouvě budoucí o převodu bytu, a to s uvedením identifikace bytu a sjednané ceny.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 6.800,- Kč a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám do jeho právního zástupce JUDr. Jana Žáka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy a rozhodnutí Úřadu městské části Praha 10, kterým byla *zamítnuta* jeho žádost o poskytnutí informace ze dne 8.8.2009 ohledně privatizace bytů svěřených do správy městské části Praha 10, a zároveň uložení povinnosti poskytnout požadovanou informaci.

Dle žaloby žalovaný nesprávně aplikoval ust. § 8b zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále zákon o svobodném přístupu k informacím nebo

zákon), dle kterého povinný subjekt poskytne informace o osobě, které poskytl veřejné prostředky, neboť bytové jednotky obce byly nájemcům prodávány za zvýhodněnou cenu. Prodejem bytů jejich nájemníkům za zvýhodněnou cenu dle žaloby došlo ke vzdání se práva na výnos za poskytnuté veřejné prostředky ve smyslu § 8b zákona, neboť dle § 3 odst. 2 písm. e) zákona č. 316/2006 Sb., o zprůhlednění finančních vztahů, se za poskytnuté veřejné prostředky považuje i vzdání se práva na obvyklý výnos za poskytnuté veřejné prostředky. Nabyvatelé bytů jsou dle žalobce příjemci veřejných prostředků ve smyslu § 8b zákona. K prokázání zvýhodněné ceny žalobce předložil znalecké posudky, ze kterých má plynout, že cena bytů byla určena jako poměrná část ceny domu, tedy za cenu nižší než kdyby byl byt oceněn samostatně. Dále byla cena stanovena ke dni 28.6.2004, přestože byly posudky zhotoveny v období 2007-2009. Při 10 % růstu ceny bytů ročně byla dle žalobce posudkem stanovená cena o 40 % nižší, než byla cena bytů v době zhotovení posudku. Při stanovení ceny bytů bylo dle žalobce přihlédnuto k existenci nájemní smlouvy na dobu neurčitou, a proto byla konečná cena bytů určena ve výši 40 % ceny.

Žalobce namítá vady řízení spočívající v nezjištění skutečného stavu věci (skutečné ceny bytů) v rozporu s § 50 odst. 4 s.ř., kdy žalovaný opřel své tvrzení o obvyklé ceně prodaných domů pouze o existenci obecně závazných předpisů upravujících postup při prodeji obecních bytů, aniž by zkoumal tvrzení žalobce. Pokud měl žalovaný za to, že žalobce neprokázal své tvrzení, měl jej vyzvat k doplnění důkazů a zároveň měl nechat zpracovat znalecký posudek na stanovení obvyklé ceny privatizovaných bytů. Dále žalovaný neseznámil žalobce s provedenými podklady (předpisy upravující prodej bytů a další provedené žalobou nespecifikované podklady).

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Vzhledem k ust. § 90 odst. 1 písm. c) s.ř. žalovaný nemohl změnit rozhodnutí povinného subjektu, neboť se požadované informace vztahovaly k samostatné působnosti městské části. Ceny privatizovaných bytů byly stanoveny znalcem na základě platných předpisů o oceňování majetku v souladu se Zásadami postupu při prodeji bytových domů ve vlastnictví hl. m. Prahy, které schválilo zastupitelstvo hl. m. Prahy usnesením ze dne 24.6.1999, č. 09/14, jehož přílohu č. 1 tvoří Rámcová pravidla pro prodej obecních bytů a nebytových prostor v nemovitostech ve vlastnictví hl. m. Prahy podle zákona č. 72/1994 Sb. Dle žalovaného nelze v dané věci aplikovat ust. § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, jestliže bylo postupováno při prodeji bytů v souladu se zákonem a stanovenými pravidly. I kdyby byli účastníci privatizace příjemci veřejných prostředků ve smyslu § 8b zákona, nebyl by povinný subjekt oprávněn zpracovávat bez jejich souhlasu jejich osobní údaje vytvářením a vedením jejich evidencí a přehledů z hlediska pracovních vztahů k povinnému subjektu nebo z hlediska jejich zastávaných funkcí. Na danou situaci by se vztahovalo omezení práva na informaci dle § 8a zákona s odkazem na § 5 a 10 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů. Žalovaný nebyl povinen dát možnost žalobci se vyjádřit k podkladům, pokud na základě stejných podkladů vyšel pouze z jiného právního názoru.

Ze správního spisu plynou tyto rozhodné skutečnosti :

Žalobce dne 8.8.2009 požádal Úřad městské části Praha 10 o poskytnutí informace obsahující jména a příjmení členů zastupitelstva, Rady městské části Praha 10, zaměstnanců Úřadu městské části Praha 10 a manželů/manželek všech těchto osob, kteří uzavřeli s městskou částí Praha 10 úplatnou nebo bezúplatnou smlouvu o převodu bytu nebo smlouvu o smlouvě budoucí o převodu bytu, a to s uvedením identifikace bytu a sjednané ceny.

Rozhodnutím Úřadu městské části Praha 10 ze dne 20.1.2010, č.j. P10-005138/2010, nebylo dle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím žádosti žalobce vyhověno a informace nebyla poskytnuta (co do výroku srovnej ust. § 15 zákona). Úřad městské části Praha 10 konstatoval, že je povinnou osobou ve smyslu zákona, avšak poskytnutím požadované informace by bylo porušeno právo fyzické osoby na soukromí, bez souhlasu dotčených osob tak nelze informaci poskytnout. Zároveň nelze aplikovat výjimku dle § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů, neboť se požadovaná informace netýká úřední činnosti ani pracovního zařazení osob, nýbrž osobního vlastnictví. Dále povinný uvedl, že odprodej obecních bytů jejich nájemníků za ceny stanovené kvalifikovaným způsobem dle stanovených pravidel nelze považovat za poskytnutí veřejných prostředků ve smyslu § 8b zákona, nehledě k tomu, že pro splnění stanovených podmínek nebylo rozhodné, zda je privatizující nájemník zaměstnanec úřadu nebo zastupitel.

V odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 10 žalobce namítl, že veřejnými prostředky ve smyslu § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím se rozumí nejen peněžní prostředky, ale i movité a nemovité věci.

Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 12.3.2010, č.j. MHMP/203060/2010, OMK/1047/2010, bylo odvoláním napadené rozhodnutí potvrzeno, neboť bytové jednotky byly oprávněným nájemníkům prodány za cenu obvyklou v souladu s obecně závaznými právními předpisy, tudíž je nelze považovat za příjemce veřejných prostředků ve smyslu § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím a zároveň s ohledem na podmínky stanovené v 8a zákona nelze poskytnout ani jejich základní osobní údaje.

Městský soud v Praze přezkoumal bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s. žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, vycházejíc přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Věc posoudil následovně.

Zákon o svobodném přístupu k informacím upravuje povinnost tzv. povinných subjektů poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, kterými jsou podle § 2 odst. 1 zákona státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce. Není tak sporu, že Úřad městské části Praha 10 je povinným subjektem dle § 2 odst. 1 zákona. Požadované informace se vztahovaly k působnosti povinného, neboť jde o informace ohledně majetku obce (resp. obci svěřeného), zaměstnanců, zastupitelů Městské části Praha 10 a členů Rady, na Úřad městské části Praha 10. Proto se na Úřad městské části Praha 10 obecně vztahuje povinnost poskytnout informaci dle zákona, pokud není dána zákonná výluka z této povinnosti.

Právo na informace garantuje každému Listina základních práv a svobod v čl. 17, podle kterého je právo na informace zaručeno a lze jej omezit jen zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Právo na informace je jednou z důležitých záruk zákonnosti ve veřejné správě, slouží ke kontrole činnosti veřejné správy a umožňuje nejen občanům kvalifikovaně (informovaně) se podílet na správě věcí veřejných. Provedení Listinou garantovaného práva na informace zabezpečuje zákon o svobodném přístupu k informacím. Zákon o svobodném přístupu k informacím vychází z generální klauzule obecné povinnosti poskytovat veškeré informace týkající se působnosti povinných subjektů s vymezením taxativně uvedených výluk z této povinnosti. Výlukou z obecné informační povinnosti krom jiného představuje ochrana soukromí dotčené fyzické osoby dle §

8a zákona, podle kterého informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.

Podle § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky, a to v rozsahu : jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků. Tato povinnost se nevztahuje pouze na poskytování veřejných prostředků podle zákonů v oblasti sociální, poskytování zdravotní péče, hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti, státní podpory stavebního spoření a státní pomoci při obnově území.

Dle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby dle s.ř.s. soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout. Ust. § 16 odst. 4 zákona je výlukou z kasačního principu řízení dle soudního řádu správního, soud v řízení o žalobě dle zákona o svobodném přístupu k informacím je nejen oprávněn napadené správní rozhodnutí zrušit, ale také je oprávněn, resp. povinen, v případě oprávněné žádosti o informaci uložit povinnému subjektu povinnost poskytnout požadovanou informaci. Důsledkem revizního principu řízení o žalobě dle zákona o svobodném přístupu k informacím je skutečnost, že soud může dle okolností věci učinit zcela novou vlastní úvahu o tom, zda je povinný subjekt povinen požadovanou informaci sdělit a to bez ohledu na rozsah důvodů uvedených v žalobou napadeném rozhodnutí ale i důvodů uvedených žalovaným v soudním řízení. *Úkolem soudu samozřejmě není, aby aktivně vyhledával důvody pro odmítnutí žádosti (i pro vyhovění pozn. soudu) či nahrazoval důvody rozhodnutí o odmítnutí žádosti, jestliže důvody uvedené v rozhodnutí povinné osoby neobstojí (viz bod 21 rozsudku NSS ze dne 24. 3. 2010, čj. 1 As 8/2010 – 65 ve věci Oživení, o. s.). Pokud však soud postupuje dle § 16 odst. 4 věty druhé zákona o svobodném přístupu k informacím, musí zvážit, zda prima facie není dán některý z dalších důvodů pro odmítnutí žádosti. Pokud by tomu tak bylo, nemohl by zrušit obě správní rozhodnutí a nařídít povinné osobě poskytnout informaci žadateli (tj. postupovat dle § 16 odst. 4 věty druhé zákona o svobodném přístupu k informacím), nýbrž by mohl toliko rozhodnutí zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1, event. odst. 3 s. ř. s.), v němž by povinná osoba zpravidla žádost opětovně odmítla, tentokrát však ze správného důvodu (NSS 1 As 28/2010-86).*

Žalobou žalobce uplatnil „obecný“ žalobní bod vycházející z aplikovatelnosti § 8b zákona, jak ostatně učinil i ve správním řízení v odvolání ze dne 3.2.2010, a dále namítl, že poskytnutí veřejných prostředků ve smyslu § 8b zákona spatřuje v poskytnutí veřejné podpory povinným subjektem. Jak dále uvedeno, žalobce nepříhodně zúžil otázku poskytnutí veřejných prostředků na tvrzené vzdání se obvyklého výnosu za poskytnuté veřejné prostředky.

Otázkou výkladu pojmu „veřejné prostředky“ se již zabývaly při své rozhodovací činnosti Ústavní soud i Nejvyšší správní soud. Oba soudy po zjištění, že zákon o svobodném přístupu k informacím tento pojem nedefinuje, akcentovaly princip jednoty a bezrozpornosti právního řádu, ze kterého plyne požadavek přikládat týmž pojmům obsaženým v různých právních předpisech zásadně stejný význam a obsah, ledaže by existovaly rozumné důvody k závěru, že stejný význam mít nemají (například proto, že jsou užity v různých kontextech, nebo proto, že jimi zákonodárce v různých dobách mínil odlišné věci). Vycházely proto z

obecné definice pojmu „veřejné prostředky“ obsažené v § 2 písm. g) zákona č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole, který veřejné prostředky definuje jako veřejné finance, věci, majetková práva a jiné majetkové hodnoty patřící státu, státní příspěvkové organizaci, státnímu fondu, územnímu samosprávnému celku, městské části hlavního města Prahy, příspěvkové organizaci územního samosprávného celku, příspěvkové organizaci městské části hlavního města Prahy nebo jiné právnické osobě zřízené k plnění úkolů veřejné správy zvláštním právním předpisem nebo právnické osobě zřízené na základě zvláštního právního předpisu, která hospodář s veřejnými prostředky (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06, rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 5 As 64/2008 – 155). Dispozice s jakýmkoliv majetkem obce, případně s majetkem svěřeným dle § 19 odst. 1 zákona č. 131/2000 Sb., o hl. m. Praze, je dispozicí s veřejnými prostředky, proto prodej obecních bytů bez ohledu na způsob určení ceny bytů a osob oprávněných ke koupi bytů je činností podléhající informační povinnosti dle § 8a odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, tudíž dle § 8a odst. 1 zákona vzniká obci (městské části) povinnost sdělit k žádosti informace o fyzické osobě, které byl byt prodán i s uvedením sjednané ceny. Ostatně obdobná informační povinnost je výslovně stanovena v ust. § 36 odst. 1 zákona o hl. m. Praze, dle kterého *záměry hlavního města Prahy nebo městských částí prodat, směnit nebo darovat nemovitý majetek, pronajmout jej nebo poskytnout jako výpůjčku hlavní město Praha nebo městská část zveřejní po dobu nejméně 15 dnů před schválením v orgánech hlavního města Prahy nebo v orgánech městských částí vyvěšením na úřední desce, aby se k nim mohli zájemci vyjádřit a předložit své nabídky. Záměr může hlavní město Praha nebo městská část zveřejnit způsobem v místě obvyklým. Pokud hlavní město Praha nebo městská část záměr nezveřejní, je právní jednání neplatné.* Soud zdůrazňuje, že je zcela nerozhodné, zda stanovená cena bytů byla cenou obvyklou či nikoli, shodně zda městská část Praha 10 při prodeji postupovala v souladu se stanovenými pravidly. Optikou ust. § 8a zákona je určující pouze postavení povinného subjektu (§ 2 odst. 1, 2 zákona o svobodném přístupu k informacím) a povaha požadované informace, tedy zda se vztahuje k působnosti povinného subjektu (§ 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím). Předmětem řízení dle zákona o svobodném přístupu k informacím je informace jako taková, nikoli právní posouzení zákonnosti postupu povinného subjektu, který je předmětem požadované informace. Povinný subjekt poskytne informaci o své činnosti bez ohledu na to, zda tato činnost je v souladu se zákonem či nikoli. Fyzická osoba, která byla účastna procesu privatizace obecního bytu jako kupující, je na základě výše uvedeného příjemcem veřejného prostředku (bytu) ve smyslu § 8b zákona.

K žalobnímu bodu o veřejné podpoře lze obecně prizmatem metodiky výpočtu ceny bytů znaleckého posudku č. 1291-06-2009 konstatovat, že posudkem určená cena privatizovaných bytů domů v posudku uvedených (privatizační celek č. 514) byla nižší, než je cena obvyklá, jestliže byla cena bytů stanovena v roce 2009 dle ceny bytů v roce 2004. Je obecně známou skutečností, že období 2004 - 2008 je charakterizováno setrvalým růstem cen nemovitostí, zejména v Praze. V roce 2009 sice došlo k poklesu ceny nemovitostí, nikoli však k úrovni cenové hladiny roku 2004. Dle čl. 1.2. posudku byl rozhodný termín ocenění objednatelem posudku stanoven na 28.6.2004, posudek byl ale vyhotoven dne 3.4.2009. Oproti žalobci má soud za to, že znaleckého posudku neplyne, že by znalec konečnou cenu určil s přihlédnutím k existenci nájemního vztahu k bytu. Na straně 7 posudku sice znalec konstatuje v části definice metody srovnatelných hodnot 40 % hodnotu obsazeného bytu, avšak z posudku neplyne, že by výslednou cenu určil pomocí této metody. Konečná cena byla znalcem stanovena pomocí metody propočtu ceny úřední, reprodukční, věcné a výnosové. Soud v této souvislosti je dalek tomu hodnotit proces určení ceny nad rámec zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť rozhodnutí o privatizaci obecních bytů je tématem

bytostně politickým. Nehledě k výše uvedenému závěru, že výše ceny bytů není skutečností, která by měla právní relevanci pro posouzení povinnosti povinného subjektu dle zákona o svobodném přístupu k informacím. Proto této části žalobního bodu nebyl přiznán revizní účinek správní žaloby dle zákona o svobodném přístupu k informacím.

Uvedení jména nabyvatele bytu se specifikací jeho zaměstnaneckého nebo jiného vztahu k povinnému a identifikace bytu (fakticky adresy kupujícího) s uvedením jeho ceny je osobním údajem ve smyslu § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., proto není vyloučena aplikace § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím. V posuzované věci se tak střetává právo na informace (čl. 17 Listiny) s právem na ochranu soukromí (čl. 7 odst. 1, čl. 10 odst. 3 Listiny). Městský soud v Praze shodně s názorem osmého senátu Nejvyššího správního soudu má za to, že *skutečnost, že § 8b odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím obsahuje „plošnou“ výjimku z poskytování údajů o příjemcích veřejných prostředků, neznamená, že povinnost poskytovat údaje o příjemcích ostatních veřejných prostředků je v ostatních případech absolutní. Stejně tak se domnívá, že ani znění § 8b odst. 1 zákona není schopné bez dalšího zcela popřít právo příjemců veřejných dotací na ochranu soukromí dle § 8a citovaného zákona, resp. čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Jinými slovy řečeno, ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím nelze bez dalšího považovat za speciální ustanovení, které vylučuje aplikaci § 8a téhož zákona. Podstatou poskytování základních osobních údajů o příjemcích veřejných prostředků by neměl být de facto ničím nekontrolovatelný a žádnými pravidly neomezený přístup k údajům o výši a podmínkách poskytování veřejných prostředků a k dalším základním osobním údajům dotčených subjektů. Obdobně uvedl Soudní dvůr Evropské unie v rozsudku Schecke a Eifert v. Hessensko sp. zn. C-92/09 a C-93/09 : „Cíli transparentnosti nelze přitom přiznat automatickou přednost před právem na ochranu osobních údajů ... i když jsou ve hře významné ekonomické zájmy.“ Poskytování informací o poskytnutých odměnách (ale i dalších základních osobních údajů) by mělo zásadně sloužit veřejnému zájmu na kontrole hospodaření s veřejnými prostředky. Jistě i v těchto případech by však měl být chráněn obecný princip zákazu zneužití práva. Tomu by mělo zabránit právě provádění testu proporcionality, tedy zkoumání váhy práva žadatele na informace a práva jiné osoby na ochranu soukromí v každém jednotlivém případě (NSS č.j. 8 As 55/2012-23). V této souvislosti Městský soud v Praze poznamenává, že právě šikanózní výkon práva a difamační povaha požadované informace jsou skutečnostmi určující jasné hranice mezi jinak vzájemně se prolínajícími právy na informaci a na ochranu soukromí.*

Soud tak má za to, že při rozhodování o poskytnutí osobních údajů o fyzické osobě, které byly poskytnuty veřejné prostředky, je nutné provést test proporcionality, kterým je posouzen střet práva na informace a práva na ochranu osobních údajů (čl. 4 odst. 4 Listiny). Žalovaný a Úřad městské části Praha 1 takto neučinili, pouze absolutizovali právo na ochranu soukromí s odkazem na § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím. Soud při poměrování obou základních ústavně garantovaných práv byl veden následně uvedenou úvahou.

Dle § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů správce může zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů. Bez tohoto souhlasu je může zpracovávat, jestliže je zpracování nezbytné pro plnění smlouvy, jejíž smluvní stranou je subjekt údajů, nebo pro jednání o uzavření nebo změně smlouvy uskutečněné na návrh subjektu údajů (písm. b); nebo pokud poskytuje osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři či zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné anebo úřední činnosti, o jeho funkčním nebo pracovním zařazení (písm. f). Samotné ust. § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů předpokládá zpřístupnění osobních údajů o funkcionáři či zaměstnanci veřejné správy

(srovnej § 4 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů). Žádost žalobce o informaci ze dne 8.8.2009 má osobní i věcnou stránku požadované informace, na základě které lze žádost rozčlenit na informaci o identifikaci prodaných (darovaných) bytů a o sdělení personálního obsazení Úřadu městské části Praha 10, zastupitelstva a Rady městské části Praha 10. Sdělení jmen zaměstnanců Úřadu městské části Praha 10, členů zastupitelstva i Rady městské části Praha 10 je v souladu s čl. 17 odst. 5 Listiny, § 2 zákona o svobodném přístupu k informacím i § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů. Nelze také mít pochybnosti o povinnosti povinného subjektu poskytnout informaci o specifikaci privatizovaných obecních bytů dle § 2 zákona o svobodném přístupu k informacím bez uvedení identifikace nabyvatelů, zejména pokud zákon o hl. m. Praze výslovně stanoví povinnost informovat o záměru prodeje nemovitého majetku (§ 36 zákona č. 131/200 Sb.). Ostatně Úřad městské části Praha 10 takové informace sděluje na veřejné datové síti (např. <http://www.praha10.cz/bydleni/privatizace/seznam-privatizovanych-domu.aspx>). Izolovaně vnímané obě složky požadované informace by tak měly být poskytnuty bez možných výkladových rozporů. Teprve propojení obou složek požadované informace zakládá osobní povahu chráněnou zákonem o ochraně osobních údajů (§ 4a).

Soud přihlédl ke skutečnosti, že jméno a příjmení vlastníka nemovitosti je volně přístupným údajem veřejného seznamu - katastru nemovitostí. Pokud by žalobce včas obdržel část informace obsahující specifikaci předmětných bytů a zájmových osob (zaměstnanců, zastupitelů a členů Rady) bylo v jeho možnostech za vynaložení určitého úsilí provést propojení obou souborů a vygenerovat požadovanou informaci. Míra spolehlivosti takto žalobcem vytvořené informace by byla nezjistitelná z důvodu absence jedinečnosti jména a příjmení. Pokud lze požadovanou informaci o vlastnících nemovitosti zjistit z volně dostupných informačních systémů, je tímto oslabena ochrana práva vlastníků bytů na soukromí ve prospěch zde uplatněného práva na informaci.

Shodně ve prospěch práva na informaci je oslabeno právo na ochranu soukromí u zaměstnanců Úřadu městské části Praha 10, zastupitelů a členů Rady městské části Praha 10), jestliže není vyloučeno zájmové ovlivnění procesu prodeje bytu a to např. zařazením bytu do privatizace (srovnej čl. A) bod 1 odst. 3 Zásad postupu při prodeji bytových domů ve vlastnictví hl.m. Prahy - Příloha č. 1 k usnesení ZHMP č. 09/14 ze dne 24.6.1999, čl. 5.3.1. prováděcího předpisu privatizace domovního fondu svěřeného městské části Praha 10 – usnesení ZMČ č. 11/29/2008) nebo vytvoření předpokladu účasti na privatizaci bytu uzavřením nájemní smlouvy k privatizovanému bytu. Poskytnutí informace o účasti zájmových osob na privatizaci obecních bytů tak naplňuje kontrolní účel zákona o svobodném přístupu k informacím, zejména pokud dožadovaná činnost obce (prodej bytů) zahrnuje významnou část majetku obce.

V rozsahu požadované informace ohledně rodinných příslušníků zaměstnanců, zastupitelů a členů Rady je také dán veřejný zájem kontroly, neboť zájmové propojení s povinným subjektem (Úřadem městské části Praha 10) je nadále nepřímě založeno právě rodinným vztahem k funkcionáři nebo zaměstnanci veřejné správy. Proto i v rozsahu rodinných příslušníků funkcionářů a zaměstnanců veřejné správy převažuje právo na informace nad právem na ochranu soukromí, jakkoli samotný údaj o rodinném stavu fyzických osob je dalším osobním údajem, neboť nadále jsou dány výše uvedené důvody převahy práva na informaci. Uzavřením kupní smlouvy s povinným subjektem ve smyslu § 2 zákona o svobodném přístupu k informacím si musí být účastník smlouvy vědom toho, že jeho soukromoprávní vztah proniká také do veřejnoprávní oblasti, která se může projevit v kontrolní rovině zákona o svobodném přístupu k informacím.

Povinný subjekt nijak nespороval, že požadovanými informacemi v rozsahu privatizovaných bytů, zastupitelů, členů Rady a zaměstnanců úřadu disponuje. Vzhledem k povaze informací nemá soud pochybnosti, že je tomu jinak. Oproti tomu je zjevné, že povinný subjekt nedisponuje evidencí rodinných příslušníků zastupitelů, členů Rady a zaměstnanců úřadu. Jakkoli povinný nedisponuje konečnou informací o rodinných příslušnících, disponuje údaji, z nichž lze tuto informaci vytvořit, aniž by se jednalo o novou informaci dle § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím. Prvotním srovnávacím kritériem bude totožnost příjmení a shodného bydliště, další možný výchozí údaj je prohlášení manželů o výlučném vlastnictví prostředků k úhradě ceny bytu. Úřad městské části Praha 10 dle soudu disponuje údaji, na základě kterých může v určitém objektivně limitovaném rozsahu sdělit žalobci údaje i o rodinných příslušnících zastupitelů, členů Rady a zaměstnanců úřadu.

Sdělení jména a příjmení fyzických osob, které nabyly byt ve svěřené správě Městské části Praha 10, i s uvedením jejich zájmové vazby na povinný subjekt je v souladu se s kritériem potřeby, neboť bez takové specifikace zájmové vazby by nebyl zcela naplněn kontrolní účel zákona o svobodném přístupu k informacím, přičemž dle § 2 odst. 2 zákona o hl.m. Praze městské části pečují o všestranný rozvoj svého území a o potřeby svých občanů; *při plnění svých úkolů chrání též veřejný zájem vyjádřený v zákonech*, a dle § 35 odst. 1 téhož zákona *majetek hlavního města Prahy musí být využíván účelně a hospodárně v souladu s jeho zájmy a úkoly vyplývajícími ze zákonem vymezené působnosti*. Požadovaná informace směřuje nejen vně povinný subjekt (jaké byty a za jakou cenu byly prodány), ale i do vnitřní struktury povinného subjektu (komu ze zájmových osob a za jakých podmínek byly byty prodány).

Žaloba je důvodná, informační povinnost Úřadu městské části Praha 10 plyne z ust. § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, aniž by byla dána výluka z informační povinnosti dle zákona (např. 8a zákona), proto soud dle § 16 odst. 4 zákona zrušil rozhodnutí povinného i žalovaného pro nezákonnost a uložil Úřadu městské části Praha 10 povinnost sdělit žalobci požadovanou informaci.

Soud si je vědom rozsáhlosti vyhledávání požadovaných informací, avšak správní orgány nezákonným odmítnutím žádosti vyloučily aplikaci ust. § 17 zákona o svobodném přístupu k informacím, jestliže soud dle § 16 odst. 4 zákona uložil Úřadu městské části Praha 10 povinnost poskytnout požadovanou informaci. Vzhledem k rozsáhlosti vyhledávání požadovaných informací soud určil povinnému subjektu maximální zákonnou lhůtu k poskytnutí informace dle § 14 odst. 7 zákona.

Žalobní body o procesní vadě odvolacího řízení soud nepovažuje za důvodné, neboť neměly vliv na posouzení zákonnosti rozhodnutí žalovaného, jelikož závěry žalovaného byly v rozporu s § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím. Zjištění skutečné obvyklé ceny privatizovaných bytu bylo pro posouzení zákonných podmínek pro poskytnutí informace nadbytečné, neboť jak výše uvedeno, ve smyslu § 8b zákona je cena bytů nerozhodná, shodně jako soulad či nesoulad postupu při prodeji bytů. Proto neseznámení žalobce s podklady určující pravidla privatizace bytů nemělo nijaký vliv na právní postavení žalobce, jelikož se jednalo o skutečnost bez právní relevance k posouzení podmínek pro poskytnutí informace.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce byl ve věci úspěšný, proto mu náleží náhrada účelně vynaložených nákladů řízení - soudního poplatku

2.000,-Kč a nákladů právního zastoupení dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. za 2 úkony po 2100,- Kč a 2 x režijní paušál po 300,- Kč (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby).

Poučení:

Proti rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19.12.2013

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu